

וּבַמָּה אֶתְפַּלְלוּ, בְּדִיּוּקָא עֲלֵאָה דָא, דְּאֶקְרִי אָדָם.
דְּכַלִּיל דְּכֵר וְנוֹקְבָא ובמי נכללו ונכנסו ונתלבשו אלו הצלמים

דאו"א, בדיוקן העליון הזה הנקרא אדם שכולל זכר ונוק', והוא שם מ"ה שהמילוי של שם מ"ה הוא י"ט כמנין חוה נוק' שלו, וכן באדם הראשון שהוא היה כולל כל האבי"ע והנרנח"י.

וְעַל דָּא פְּתִיב אֶת הָאָדָם דְּכַלִּיל דְּכֵר וְנוֹקְבָא ולכן כתוב את

"האדם" שכולל זכר ונקבה, כי תיבת ה"אדם" כבר כולל בתוכו את הנקבה שהיתה דבוקה

עמו כשנברא והוא לקיחת צלם דאבא וצלם דאמא גם יחד חלקו וחלקה, בחי' המלך

השמיני שם מ"ה ושם אשתו מהיטבא"ל. מ"ה – יטבא"ל. **אֶת: לְאֶפְקָא וּלְמִסְגֵי**

זֵינָא דְנַפְיָק מִנֵיהּ. (מְדַכֵּר וְנוֹקְבָא) ובאה תיבת "את", להוציא ולרבות את הנוק'

שהיתה מאחורי התפארת דז"א, וגם לרבות את התולדות שיצאו מאדם הראשון.

עֶפֶר מִן הָאֲדָמָה: דִּיּוּקָא בְּגוּ דִּיּוּקָא ומכיון שכפל ואמר עפר מן

האדמה הרי עפר ואדמה אחד הם, לכן אמר שגוף האדם נברא מן העפר, ונתלבש

בתוכו צל"ם שנקרא צל"ם אדם, כי אדמה מלשון "אדמה לעליון", וכן הענין בז"א שלוקח

שני מיני צלמים דאבא ואמא, ומעכב לעצמו צל"ם דאבא, ונותן לנוק' צל"ם דאמא, ובתחילה

הוא דיוקן בתוך דיוקן, צל"ם דאבא בתוך צל"ם דאמא, וכך נכנסים בז"א ואח"כ מאיר ונותן

לנוק' הצל"ם דאמא. **וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נְשָׁמַת חַיִּים: טַבְּרָקָא**

דְּגוֹשְׁפִּינְקָא גּוּ בְּגוּ הנפיחה היתה כאבן החותם שקבועה בטבעת זה בתוך זה,

ופירוש הענין כי נשמת האדם מלובשת בתוך צל"ם, והצל"ם מלובש בתוך הגוף, וכן מוחין

דא"א מתלבשים במוחין דאבא, ודאבא בתוך מוחין דאמא, ואח"כ מתלבשים בתוך ז"א.

וְכָל דָּא לְמָה ומדוע היה צריך הקב"ה לברא את האדם בזו הצורה, שהצל"ם יתלבש בתוך הגוף. **בְּגִין לְאַשְׁתְּלֻפָּא וְלַעֲיִילָא בֵּיהּ, סְתִים דְּסְתִימָא עֲלָאָה, עַד סוּפָא דְכָל סְתִימִין** לפי שרוצה המאציל להמשיך מלמעלה מא"א ולהכניס בתוך ז"א, ואח"כ בתוך האדם התחתון, וז"ש את העליון הסתום מכל הסתומים, והוא א"א שהוא סתום ועליון מאו"א ומזו"ן, ולעלות יותר למעלה עד סוף של כל הסתומים, מא"א לעתיק ומעתיק עד רום המעלות, ואז ז"א יוכל לקבל מוחין עליונים דא"א, וגם האדם יזכה על ידי מעשיו לאלו המדרגות הגבוהות. (הקדא הוא דכתיב (בראשית ב) **וַיַּפַּח בְּאַפָּיו נְשֵׁמַת חַיִּים) נְשָׁמְתָא דְכָל חַיִּי, דְּעֵילָא וְתַתָּא, תְּלִיין מְהֵיָא נְשָׁמְתָא, וּמְתַקֵּימִי בְּהּ** כי הא"ס ב"ה מתלבש בתוך א"ק, שהא"ק הוא הנשמה והחיות של כל העולמות העליונים דאח"ף ואצילות, וגם החיות של העולמות התחתונים דבי"ע, כולם תלויים באותה נשמה גבוהה דא"ק, והוא המחיה אותם והמעמיד אותם על קיומם.

וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה, לְאַתְרָקָא, וְלַעֲיִילָא בְּתַקוּנִין בְּגוּוּנָא דָא וממשיך לפרש מש"כ בסוף הפסוק, ויהיה האדם לנפש חיה, כלומר האדם יכול על ידי כוחות נפשו, להעלות נפשו ונשמתו מגופו, להוציא ולרוקן את נשמתו מגופו, ולהעלותה בסוד מ"ן בתיקונים העליונים לז"א, ומז"א לאו"א, ומאו"א לא"א, ומא"א לעתיק, כעין מה שאמרנו בענין המשכת השפע והאור מלמעלה למטה, **וְלַאֲשְׁלֻפָּא לְהֵיָא (נ"א מְהֵיָא) נְשָׁמְתָא. מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא עַד סוּפָא דְכָל דְּרָגִין** ולאחר שהעלה המ"ן עד למעלה, אז מוציא וממשיך את הנשמה

ההיא בסוד מיין דבורין, שהוא שם מ"ה החדש הנמשך מרום המעלות, ולהוריד שפע ממדרגה למדרגה עד סוף כל המדרגות, שהיא מלכות דאצילות כלומר לזו"ן, ואח"כ לעולמות התחתונים ולנו. **בְּגִין דִּיהוּי הַהִיא נְשָׁמְתָא מִשְׁתַּפְּחָא בְּכָלְא, וּמִתְפַּשְׁטָא בְּכָלְא** כדי שתאיר אותה נשמה, שהיא אור א"ס ב"ה ושם מ"ה החדש, ותהיה נמצאת בכל אחד ואחד מן הפרצופים, ומתפשטת בכל הפרצופים דהיינו שכל פרצוף יעבב לעצמו חלק הראוי לו. **וְלַמְּהוּי כְּלָא בִּיחודָא חַד** וכדי שיהיו כל הפרצופים מראש האצילות עד סופו, ביחוד ובאחדות אחד גמור, כי לאחר שהיתה עליית מ"ן והתיחדו העולמות, וירד שם מ"ה החדש, וכל פרצוף ופרצוף לקח חלקו הנוגע לו, אז כל העולמות נעשים באחדות אחת. **וּמֵאן דִּפְסִיק הַאי יחודָא מִן עֲלְמָא, כְּמֵאן דִּפְסִיק נְשָׁמְתָא דָא** ומי שמפסיק היחוד הזה מן העולם, שאינו מכויץ בכוונות יחוד ק"ש, להעלות מ"ן מפרצוף לפרצוף עד רום המעלות עד אין סוף ב"ה, ואח"כ להמשיך שם מ"ה החדש לכל הפרצופים, נחשב לו כמי שהפסיק את הנשמה הזאת שהיא אור א"ס ב"ה, **וּמְחִזֵי דְאִית נְשָׁמְתָא אַחְרָא בְּרַ מְהַאי** ומראה שיש נשמה אחרת, ורשות אחרת ח"ו, חוץ מאור א"ס ב"ה, ולכן מקלל אותו רשב"י, ואומר **וּבְגִין כְּדָ, יִשְׁתַּצֵי הוּא וְדוּכְרֵינִיה מִן עֲלְמָא לְדְרֵי דְרֵין** [קטז] ולכן תפסק ותכרת נשמתו וזכרונו מן העולם לדורי דורות, ותהיה בו מדה כנגד מדה,

אור הרשב"י

נמשכים ובאים לו אלא מלובשים תוך כל צלמי המוחין דכל הפרצופים שלמעלה ממנו וזה בפרטי פרטות וכן נתבאר בפ"ב משער המוחין כי אפי' בחי' נפש דעיבור דז"א אינה

[קטז] ואביא סוד הענין מדברי רבנו הגדול מרן הרש"ש זצוקלה"ה וזיע"א בספר נהר שלום – הקדמת רחובות הנהר – דף ט עמוד א וז"ל: ונמצא כפי כל הנו"ל כי הנרנח"י דז"א אינם

הלימוד היומי

לזכות עמ"י ולאקמא שכינתא מעפרא

דכמו שהוא פסק נשמתא ולא המשך אור א"ס ב"ה לכל העולמות כן ח"ו תפסק נשמתו.

אור הרשב"י

ונעשו כלים דחג"ת ונה"י לפרצוף חב"ד
ובתוכם מתלבשין המוחין דו"א והם נעשים
מרכבה למוחין ודי בזה לחכם ומבין מדעתו כי
על זה ארו"ל במופלא ממך כו' כנו' בפרק הגו'
והיא היא נשמתא דחיי שהזכיר רשב"י ע"ה
באדרא רבא כד"א ויפח באפיו נשמת חיים
טברקא הגושפנקא גו כגו וכל דא למה בגין
לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עילאה
עד סופא דכל סתימין הה"ד ויפח באפיו נשמת
חיים נשמתא דכל חיי דעילא ותתא תליין
מההיא נשמתא ומתקיימי בה ויהי האדם לנפש
חיה לאתרקא ולעיילא בתקונין בנוונא דא
ולאשלאפא לההיא נשמתא מדרגא לדרגא עד
סופא דכל דרגין בגין דיהוי ההיא נשמתא
משתכחא בכולא ולמהוי כלא ביחודא חד
ומאן דפסיק האי יחודא מן עלמא כמאן דפסיק
נשמתא דא ומחוי דאית נשמתא אחרא בר
מהאי ובגין כך ישתצי הוא ודוכרניה מן עלמא
לדרי דרין בהאי דיוקנ' דאדם שארי ותקין
כללא דבר ונוק' כו' ע"ש ואם ירצה האדם
להעמיק ולעיין ולעמוד על בירור דברים אלו
אם יזכה אפשר שיוכל להבין קצת מענין זה
אם יהיה אלהים עמו.

וכדי שיתפשט שפע אור הא"ס כנו' צריך לכוין
בכל המשכת מוחין להמשיך בתוכם העשר
הויות המנוקדות שהיה הנרנח"י דאותם המוחין
והם חיותם וקיומם והם עיקר הבירור והתיקון
כנו' בשער המוחין ובכל המקומות וכמ"ש כי
נקודות בחכמה שהוא האצ"י והוא המחשבה

נמשכת ובאה לו"א אלא מלובשת תוך מוחין
דא"א מלובשים תוך מוחין דא"א מלובשים
תוך מוחין דישסו"ת ואז תתלבש בו"א ואע"פ
ששם לא נזכר כי אם עד בחי' א"א כבר נודע
כי בחי' א"א המזכר בדברי הרב ז"ל הוא בחי'
א"ק שהוא א"א הכולל ודוק. ועוד שכבר נת"ל
איך המוחין דפרצופי האצ"י נתקנים ונמשכים
להם ע"י פרצופי א"ק והמוחין דא"א ועתיק
דאצ"י הם מלובשים בצלמי המוחין דא"א
ועתיק דא"ק וכנו"ל ונמצא כי הנרנח"י דו"א
באים לו מלובשים תוך צלם דמוחין דעתיק
דאצ"י הנמשך ממוחין דעתיק דא"ק שבו
מלובש קו אור הא"ס וכנו"ל. ובה אפשר
להבין מה שכתב הרב ז"ל בפ"א משער דרושי
אבי"ע בבואו לבאר ענין מאציל ונאצל כתב
ו"ל והענין כי בין הבורא יתברך אל הנברא
שהוא בחי' הכוללת הרוחניות יש בחי' באמצע
אשר עליה נאמר בנים אתם לה' אלהיכם אני
אמרתו אלהים אתם ונאמר ויעל אלהים מעל
אברהם ואמרו רז"ל האבות הם הם המרכבה.
הכונה בזה כי יש ניצוץ קטן מאד שהוא בחי'
אלהות נמשך ממדרגה אחרונה שבבורא וזה
הניצוץ מתלבש בכח ניצוץ א' נברא שהוא
נשמה דקה במאד מאד הנק' יחידה ובניצוץ
זה הנקרא יחידה יש בה שרשי ד' בחי'
רוחניות שהם נרנ"ח עכ"ל ע"ש וכבר נתבאר
לעיל כי ישראל נק' בנים לזו"ן דאצילות וגם
נתבאר לעיל כי התרין פירקין עילאין שהם
חג"ת וחב"ד דפרצוף חג"ת הנק' אבות עלו

הלימוד היומי

לזכות עמ"י ולאקמא שכינתא מעפרא